

prima instanță, Judecătoria Grigoriopol (jud: N. Costin)
instanța de apel, Curtea de Apel Chișinău (jud: N. Simciuc, I. Țurcan, I. Cotruță)

ÎNCHEIERE

03 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătoria

Oleg Sternioală
Victor Burduh
Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului declarat de Elena Grosu,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Elena Grosu și
cererea intervenientului principal Aurica Todorovici împotriva lui Nistor Chiriac,
Valeriu Chiriac și Tatiane Chiriac, intervenient accesoriu administratorul
insolvabilității Întreprinderii Individuale „VA Todorovici”, Marcu Grițcu cu
privire la constatarea nulității contractului de parteneriat,
împotriva deciziei din 20 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 26 noiembrie 2012, Elena Grosu a depus cerere de chemare în judecată
împotriva lui Nistor Chiriac, Tatiane Chiriac și lui Valeriu Todorovici (acțiune
oblică) și a solicitat constatarea nulității contractului de parteneriat din 18 aprilie
2003, încheiat între Nistor Chiriac și Valeriu Todorovici.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că dispune de o creanță exigibilă, în
sumă de 98 182,50 de euro și 1000 de lei, debitor fiind Valeriu Todorovici, creanță
constatată cert prin hotărârea din 03 februarie 2012 a Judecătoria Centru, mun.
Chișinău, devenită definitivă prin neatacare.

Reclamanta a specificat că la 24 februarie 2012 în temeiul hotărârii
judecătorești sus menționate a fost emis titlul executoriu nr. 2-2400/12, care a fost
depus executorului judecătorec Anatol Bănărescu pentru a întreprinde măsurile
necesare de executare silită.

La 08 noiembrie 2012, reclamanta, în calitate de creditor chirografar, a aflat
că Nistor Chiriac și Valeriu Todorovici în data de 29 iunie 2012 au inițiat un litigiu
judiciar simulat, cu implicarea OCT Chișinău și prin hotărârea din 16 august 2012
a Curții de Apel Chișinău au obligat OCT Chișinău să înregistreze dreptul de
proprietate asupra bunului imobil construcția cu lit. „b” din XXXXX, a cărei
suprafață la sol constituie 133,4 m.p. și suprafața interioară totală de 244,3 m.p., cu
cota parte 1,0 fără careva grevări și interdicții ca temei al pretențiilor formulate de
Nistor Chiriac privind dreptul de proprietate asupra imobilului respectiv a fost

prezentat un înscris denumit contract de parteneriat datat cu 18 aprilie 2003, care a fost semnat de părți.

Elena Grosu a indicat că examinând conținutul contractului de parteneriat sub aspectul datei pretinsei sale încheieri, a termenelor contractuale stipulate, a drepturilor și obligațiilor pretins asumate de părți, în raport cu celelalte acte prezentate de Valeriu Todorovici, a constatat că respectivul înscris reprezintă un act juridic fictiv, fiind încheiat fără intenția de a produce efecte juridice, ce denotă expresia înțelegerii dolosive între Nistor Chiriac și Valeriu Todorovici, cu scop ilicit și ilegal de a scoate bunul imobil cu destinație comercială construit de Valeriu Todorovici din patrimoniul acestuia, pentru a prejudicia interesele creditorilor chirografari și a evita interdicțiile și sechestrurile aplicate de instanțele judecătorești în multiplele litigii civile în care a fost implicat Valeriu Todorovici ca urmare a obținerii de la mai multe persoane fizice a diferitor sume de bani.

A susținut că deși s-a pretins că respectivul contract de parteneriat ar fi fost încheiat și semnat în data de 18 aprilie 2003, este inexplicabil din care motive a apărut abia la sfârșitul lunii iunie 2012 când deja în privința lui Valeriu Todorovici a fost emis în baza hotărârii din 03 februarie 2012 a Judecătoriei Centru mun. Chișinău, titlul executoriu nr. 2-2400/12, care se află în procedura executorului judecătoresc Anatol Bănărescu.

De asemenea, a specificat că bunuri materiale în patrimoniul lui Valeriu Todorovici, suficiente pentru executarea silită, nu au fost identificate, mai mult la situația din 23 mai 2012, pe rolul instanțelor de judecată se aflau acțiuni depuse de alte persoane privind încasarea diferitor sume de bani de la Valeriu Todorovici și soția sa, Aurica Todorovici.

Reclamanta a considerat că sub aspectul datei pretinsei încheieri a contractului de parteneriat se poate constata că aceasta a fost una neautentică, fiind un fals, deoarece obligațiile pretins asumate de părți sunt unele formale, iar termenele contractuale sunt exagerat de extinse ca durată de timp, aproximativ 8 ani și inexplicabil de concrete, ceea ce nu dă credibilitate înscrisului per ansamblu.

A indicat că o altă circumstanță care demonstrează caracterul neautentic al contractului de parteneriat este că din conținutul contractului lipsesc careva date privind prețul contractual, și valoarea obligațiilor asumate de părți, ceea ce este determinant pentru asemenea tip de contract și nu poate fi considerat un contract propriu zis, fiind doar ca un acord de intenție, care în niciun caz nu poate fi un act translativ de drepturi reale asupra unui bun imobil cu o valoare de aproximativ 2 000 000 de lei.

La 04 martie 2014, Aurica Todorovici a depus cerere de atragere în calitate de intervenient principal, care prin încheierea din 13 martie 2014 a Judecătoriei Grigoriopol a fost respinsă.

Ulterior, la 04 iunie 2014, Aurica Todorovici a depus repetat cerere de atragere în calitate de intervenient principal.

În motivarea cererii Aurica Todorovici a indicat că a încheiat căsătoria cu Valeriu Todorovici în anul 1995 și pe parcursul anilor 1996-2013 au dobândit mai multe bunuri mobile și imobile.

Or, la 07 martie 2013 a aflat de la Vitalie Croitoru că Nistor Chiriac a inițiat un litigiu simulat cu implicarea OCT Chișinău și prin hotărârea din 16 august 2012 a Curții de Apel Chișinău a obligat OCT Chișinău să înregistreze dreptul de proprietate asupra bunului imobilul construcția cu lit. „b” din XXXXX, temei al

pretențiilor formulate de Nistor Chiriac privind dreptul de proprietate asupra imobilului fiind contractul de parteneriat din 18 aprilie 2003.

De asemenea, a indicat că la încheierea contractului respectiv nu a dat acordul și nu a semnat contractul de parteneriat, necătînd la faptul că bunul constituia proprietate în devălmășie.

Aurica Todorovici a solicitat atragerea în calitate de intervenient principal, precum și constatarea nulității contractului de parteneriat.

Prin încheierea din 06 iunie 2014 a Judecătorei Grigoriopol a fost atrasă în proces în calitate de intervenient principal Aurica Todorovici, iar prin încheierea din 29 septembrie 2015 a Judecătorei Grigoriopol a fost atras în proces în calitate de intervenient accesoriu de partea reclamantei, administratorul insolabilității ÎI „V.A. Todorovici”, Marcu Grițcu.

Ulterior, prin încheierea din 19 octombrie 2016 a Judecătorei Grigoriopol a fost atrasă în calitate de coreclamant, Tatiana Chiriac.

Prin hotărârea din 05 decembrie 2016 a Judecătorei Grigoriopol a fost respinsă ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Elena Grosu.

La 21 decembrie 2016, Elena Grosu, reprezentată de avocatul Corneliu Chisilița, a declarat apel și a solicitat casarea hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

Prin decizia din 20 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost admis apelul declarat de Elena Grosu, reprezentată de avocatul Corneliu Chisilița; a fost casată integral hotărârea din 05 decembrie 2016 a Judecătorei Grigoriopol și a fost emisă o nouă hotărârea prin care: a fost respinsă ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Elena Grosu și cererea intervenientului principal Aurica Todorovici, intervenient accesoriu administrator al insolabilității ÎI „V.A. Todorovici”, Marcu Grițcu de partea reclamantei Elena Grosu, către Nistor Chiriac, Tatiana Chiriac și Valeriu Todorovici cu privire la constatarea nulității contractului de parteneriat din 18 aprilie 2003.

Instanța de apel pentru a admite apelul și a casa hotărârea primei instanțe și-a argumentat concluzia prin faptul că prima instanță a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, însă la emiterea hotărârii a aplicat eronat normele procedurale, omițând de a se expune pe marginea unor aspecte esențiale, dar și asupra acțiunii intervenientului principal.

Cu referire la titlul acțiunii, instanța de apel a considerat că nu sunt întrunite circumstanțele pentru constatarea acțiunii ca fiind oblică, deoarece conform art. 599 alin. (1), (3) din Codul civil, creditorul a cărui creanță este certă, lichidă și exigibilă poate, în numele debitorului său, exercita drepturile și acțiunile acestuia în cazul în care debitorul, în dauna creditorului, refuză sau omite să le exercite. Creanța trebuie să fie lichidă și exigibilă cel târziu la momentul examinării acțiunii.

A specificat că acțiunea oblică este acea acțiune în justiție prin care creditorul exercită drepturile și acțiunile debitorului său atunci când acesta refuză sau omite să și le exercite. Această acțiune se mai numește indirectă, pentru faptul că este exercitată de către creditor în locul debitorului său, dar care are același rezultat ca și cum ar fi fost exercitată de debitor. Astfel, dacă debitorul are dreptul să intenteze o acțiune în revendicarea unui bun sau pentru plata unei creanțe, dar neglijează să și exercite dreptul, atunci pe calea acțiunii oblice o va face creditorul, în numele debitorului, deci indirect.

Pentru exercitarea acțiunii oblice este necesară întrunirea următoarelor condiții. În primul rând, creanța pe care o are creditorul trebuie să fie certă, adică fermă, existența ei să nu dea naștere la discuții; să fie lichidă, adică să aibă cuantumul determinat; și să fie exigibilă, adică ajunsă la scadență, iar nu suspendată printr-un termen sau printr-o condiție. În al doilea rând, creditorul trebuie să fie inactiv, adică să refuze sau să omită exercitarea drepturilor sau acțiunilor sale. Dacă debitorul a cărui inactivitate justificase intervenția creditorului își schimbă atitudinea, atunci el poate prelua acțiunea pornită de creditor, iar creditorul poate rămâne în proces, alături de debitor, pentru a-și apăra propriile sale interese. Creditorul nu este îndreptățit să exercite acțiunea oblică în cazul în care debitorul își exercită el însuși drepturile și acțiunile. În al treilea rând, este necesar ca creditorul să aibă un interes serios și legitim. Această condiție fiind impusă de art.598 pentru luarea oricărei măsuri de conservare a patrimoniului debitorului, inclusiv și pentru exercitarea acțiunii oblice.

Cu toate acestea, instanța de apel a menționat că la materialele cauzei nu au fost prezentate probe care să confirme că Valeriu Todorovici este insolubil, iar în încheierea nr. 056-251/12 din 15 martie 2012, doar se face referire la procedura de intentare a dosarului de executare și nicidecum faptul că s-a recurs la executarea silită și că Valeriu Todorovici nu dispune de alte bunuri mobile și/ sau imobile din care ar putea să-și realizeze creanța față de reclamantă.

Instanța de apel a mai notat că după cum rezultă din conținutul acțiunii înaintate de Elena Grosu, cerințele acestea nu au fost înaintate în numele debitorului său, dar exclusiv în interesele sale patrimoniale, și anume în vederea anulării actului juridic, încheiat nemijlocit de către debitorul său.

Cu referire la cerințele invocate în acțiune, instanța de apel a indicat că în materie de drept, potrivit art. 216 alin. (1) Cod civil, actul juridic este nul în temeiurile prevăzute de prezentul cod (nulitate absolută).

Nulitatea este sancțiunea care se aplică în cazul în care la încheierea actului juridic civil nu se respectă condițiile de valabilitate. Este absolută acea nulitate care sancționează nerespectarea, la încheierea actului juridic, a unei norme care ocrotește un interes general, obștesc.

Astfel, Colegiul a reținut că în temeiul normelor legale, referitoare la nulitatea absolută a unui act, temeiurile nulității absolute se prezumă a fi în cazul când lipsește un element esențial pentru formarea actului juridic, precum consimțământul (art. 199), obiectul (art. 206), cauza (art. 207), forma cerută ad validatem (art. art. 211, 213), prin obiectul sau cauza sa actul juridic contravine normelor imperative, ordinii publice, sau bunelor moravuri (art. 220), actul juridic este fictiv sau simulat (art. 221), actul juridic este încheiat de o persoană fără capacitate de exercițiu (art. 222), actul juridic este încheiat de un minor în vârstă de la 7 la 14 ani (art. 223), nu este respectată obligația de înregistrare a actului juridic ca condiție de valabilitate (art. 214).

În același sens, instanța de apel a remarcat faptul că potrivit art. 195 Cod civil, act juridic civil este manifestarea de către persoane fizice și juridice a voinței îndreptate spre nașterea, modificarea sau stingerea drepturilor și obligațiilor civile, iar conform art. 199 Cod civil, consimțământ este manifestarea, exteriorizată, de voință a persoanei de a încheia un act juridic. Consimțământul este valabil dacă provine de la o persoană cu discernământ, este exprimat cu intenția de a produce efecte juridice și nu este viciat.

Prin prisma art. 667, 679 Cod civil, instanța de apel a menționat că precum a fost stabilit din materialele cauzei, contractul de parteneriat încheiat între Nistor Chiriac și Valeriu Todorovici la 18 aprilie 2003, corespunde prevederilor legale și nu conține careva elemente ce ar atrage nulitatea actului, or, contractul contestat reprezintă o manifestare de voință perfect legală și întemeiată a părților contractante, toate obligațiile asumate în baza contractului au fost executate de părți în mod conștiincios și nici nu persistă încălcarea prevederilor legale aferente contractului.

În consecință, Colegiul a considerat neîntemeiată acțiunea înaintată de Elena Grosu cu privire la constatarea nulității contractului de parteneriat din 18 aprilie 2003, deoarece, în speță, nu a fost indicat prin ce anume contractul în cauză a încălcat ordinea publică și bunele moravuri, nu a fost demonstrat că între Nistor Chiriac și Valeriu Todorovici ar fi existat o înțelegere dolosivă, precum și că contractul de parteneriat ar fi unul fictiv.

De asemenea, prin prisma art. 232 Cod civil, instanța de apel a menționat că conform hotărârii irevocabile din 16 august 2012 a Curții de Apel Chișinău s-a statuat că bunul imobil a fost construit în baza contractului de parteneriat și asupra lui nu au fost puse careva sechestre, iar în consecință, în temeiul acestei hotărâri, dreptul de proprietate asupra construcției specificată pe plan cu lit. „b” a fost înregistrat la OCT după Chiriac Nistor.

Mai mult, Colegiul a notat că anularea contractului de parteneriat din 18 aprilie 2003, cu efectele retroactivității, ar contravine principiului securității raporturilor juridice, care presupune respectul față de principiul lucrului judecat și ar constitui o violare a art. 6 § 1 al CEDO, în cazul în care prin hotărârea din 16 august 2012 a Curții de Apel Chișinău a fost recunoscut dreptul de proprietate a lui Nistor Chiriac asupra bunului imobil, construcția cu lit. „b” situată în XXXXX.

Suplimentar, făcând referire la prevederile art. 140 alin. (1) din Legea insolvențelor, instanța de apel a specificat că conform materialelor cauzei creanța Elenei Grosu față de Valeriu Todorovici rezultă din recipisa datată cu 01 august 2011, însă raporturile contractuale dintre Valeriu Todorovici și Nistor Chiriac datează cu 18 aprilie 2003, ceea ce denotă că creanța reclamantei/apelante a fost una ulterioară și nu poate modifica sau anula raporturile anterioare stabilite dintre Valeriu Todorovici și Nistor Chiriac.

Cu referire la cerințele intervenientului principal, Aurica Todorovici, instanța de apel a reiterat că aceasta a solicitat constatarea nulității contractului de parteneriat din 18 aprilie 2003, semnat între Valeriu Todorovici și Chiriac Nistor, pe motiv că nu l-a semnat și prin acest act i-au fost grav lezate drepturile de proprietate, fiind lipsită ilegal de dreptul de proprietate asupra bunului imobil.

În acest sens, Colegiul a considerat ca neîntemeiate și declarative argumentele intervenientului principal, deoarece, pe lângă cele stabilite, contractul de parteneriat a fost încheiat cu respectarea normelor ce țin de forma, conținutul și temeiurile de drept, prin acest act nu s-a dispus înstrăinarea vreunui bun imobil din proprietatea comună a soților Todorovici. Mai mult, obiectul contractului de parteneriat din 18 aprilie 2003 a avut drept scop consolidarea resurselor de către părțile contractante în vederea reparării bunului imobil situat la adresa XXXXX și construcția de către Nistor Chiriac a bunului imobil cu menire comercială de prestare a serviciilor, iar ponderea investițiilor (în formă bănească și/sau materială)

a fost de 80% - Nistor Chiriac și 20% - Valeriu Todorovici din totalul cheltuielilor necesare pentru reparația bunului imobil.

Totodată, instanța de apel a specificat că Nistor Chiriac a investit în bunul imobil din XXXXX, prin reparația acestuia, suma de 355 560 de lei, iar actele de primire predare a lucrărilor de construcții au fost semnate și acceptate de Valeriu Todorovici, fapt confirmat și prin contractul de antrepriză nr. 03 din 01 august 2003 încheiat între SRL „Basconslux” și Nistor Chiriac.

La 21 decembrie 2019, Elena Grosu a depus cerere de recurs, prin care a solicitat casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că consideră neîntemeiate actele judecătorești contestate, deoarece instanțele au încălcat și aplicat eronat normele de drept procedural și material, nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

A invocat că Curtea de Apel Chișinău la momentul judecării apelului s-a expus asupra mai multor aspecte care nu au fost solicitate de apelantă, și anume s-a expus asupra fondului cauzei, solicitare care nu a parvenit din partea apelantei, or, apelanta a solicitat casarea hotărârii și soluționarea cererii de strămutare a cauzei în temeiul ar. 43 alin. (4) Cod de procedură civilă, contrar prevederilor art. 373 alin. (1) Cod de procedură civilă.

Totodată, recurenta a afirmat că instanța de apel nu a fost în drept să examineze pretenția intervenientului principal Aurica Todorovici, deoarece prima instanță nu s-a expus asupra pretenției formulate nici în motivarea hotărârii judecătorești și nici în dispozitivul acesteia, astfel, rezultând că pretenția intervenientului principal a fost pusă în discuție și judecată direct în instanța de apel, fără a fi supusă examinării în primă instanță.

Recurenta a reliefat că instanța de apel cu toate că nu a fost în drept să soluționeze fondul litigiului, aceasta a abuzat și a soluționat greșit fondul cauzei, prin aplicarea eronată a normelor materiale.

Astfel, a notat că instanța de apel a interpretat eronat prevederile art. 599 Cod civil, deoarece, în primul rând, creanța pe care o are creditorul trebuie să fie certă, adică fermă, existența ei să nu dea naștere la discuții; să fie lichidă, adică să aibă cuantumul determinat; și să fie exigibilă, adică ajunsă la scadență, iar nu suspendată printr-un termen sau printr-o condiție; în al doilea rând, debitorul trebuie să fie inactiv, adică să refuze sau să omită exercitarea drepturilor sau acțiunilor sale. Dacă debitorul a cărui inactivitate justificase intervenția creditorului își schimbă atitudinea, atunci el poate prelua acțiunea pornită de creditor, iar creditorul poate rămâne în proces, alături de debitor, pentru a-și apăra propriile sale interese. Creditorul nu este îndreptățit să exercite acțiunea oblică în cazul în care debitorul își exercită el însuși drepturile și acțiunile; în al treilea rând, este necesar ca creditorul să aibă un interes serios și legitim, această condiție fiind impusă de art. 598 pentru luarea oricărei măsuri de conservare a patrimoniului debitorului, inclusiv și pentru exercitarea acțiunii oblice.

Prin urmare a afirmat că pe calea acțiunii oblice creditorul poate exercita, în general, toate drepturile și acțiunile ce fac parte din patrimoniul debitorului, cum ar fi de exemplu: acțiunea în plata unei creanțe, acțiunea în anularea unui act juridic, acțiunea în repararea unui prejudiciu cauzat printr-o faptă ilicită, acțiunea în recunoașterea unui drept de uzufruct, servitute sau superficiei, acțiunea în rezoluțiunea unui contract de vânzare-cumpărare pentru neplata prețului, etc.

Reieșind din prevederile legale coroborate cu situația de fapt, recurenta a indicat că instanța de apel eronat a invocat ca principalul motiv de refuz a acțiunii oblice faptul precum că creanța Elenei Grosu față de Valeriu Todorovici reiese din recipisa dată cu 01 august 2011, însă raporturile contractuale dintre Valeriu Todorovici și Nistor Chiriac datează cu 18 aprilie 2003, creanța reclamantei fiind una ulterioară și care nu poate modifica sau anula raporturile anterioare stabilite dintre Valeriu Todorovici și Nistor Chiriac, or, această apreciere este exagerată, o asemenea condiție nefiind reglementată de legislația civilă privitor la acțiunea oblică.

Totodată, în partea argumentului instanței de apel prin care a indicat că precum reiese din conținutul acțiunii depuse de Grosu Elena, cerințele acestea nu au fost înaintate în numele debitorului său, dar exclusiv în interesele sale patrimoniale, și anume în vederea anulării actului juridic, încheiat nemijlocit de către debitorul său, recurenta a specificat că chiar dacă legislația civilă nu reglementează expres cu instituția acțiunii pauliene, aceasta poate fi realizată prin prisma art. 217 Cod civil. Acțiunea pauliană se deosebește esențial de acțiunea oblică. Acțiunea oblică se exercită în numele debitorului, în timp ce acțiunea pauliană este exercitată de către creditor în numele său propriu. În timp ce acțiunea oblică sancționează inacțiunea (pasivitatea) debitorului, acțiunea pauliană se declanșează ca urmare a acțiunilor frauduloase ale acestuia. Dacă acțiunea oblică profită tuturor creditorilor, acțiunea pauliană folosește numai creditorului care a promovat-o.

Astfel, recurenta a atras atenția asupra faptului că înaintând acțiunea oblică, intenționa să evite pasivitatea debitorului, or acțiunea oblică este mijlocul juridic prin care creditorul exercită drepturile și acțiunile debitorului, atunci când acesta refuză sau neglijează să le exercite în prejudiciul creditorului, în consecință a considerat motivele stabilite de instanța de apel pentru respingerea acțiunii oblice ca fiind ridicole și absurde.

De asemenea, Elena Grosu a evidențiat că instanța de apel nu a remarcat faptul că prin contractul de parteneriat nu s-a urmărit doar repararea bunului imobil existent și construcția bunului imobil nou, ci și trecerea dreptului de proprietate asupra construcției cu suprafața de 244,3 m.p. din proprietatea comună în devălmășie a soților Todorovici către Nistor Chiriac.

În asemenea circumstanțe, recurenta a indicat că erorile comise au dus la soluționarea greșită a cauzei.

În conformitate cu art. 434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 20 iunie 2018.

Din materialele dosarului rezultă că la 20 iulie 2018 decizia integrală a instanței de apel a fost expediată participanților la proces (f.d. 109, Vol. II), dar date ce ar confirma recepționarea acesteia la actele cauzei lipsesc.

Astfel, Colegiul consideră că recursul declarat de Elena Grosu, la 21 decembrie 2018, este în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de Elena Grosu, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În temeiul prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Elena Grosu nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul părții recurente cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că

nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Elena Grosu.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Elena Grosu.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Oleg Sternioală

judecători

Victor Burduh

Galina Stratulat